

tænkeligheder ved de i udkastets § 2, stk. 1, nr. 3 og 6, indeholdte bestemmelser, jfr. nærmere nedenfor.

Til § 1.

Paragraffen er uændret i forhold til den gældende lov.

Til § 2.

I stk. 1, punkt 1 og 2, er der kun foretaget enkelte redaktionelle ændringer:

Stk. 1, punkt 3, indeholder reglen om, at de nærmeste slægtninge skal kunne bestemme ligbrænding af en afdød, medmindre den pågældende inden sin død har tilkendegivet, at han ikke ønsker ligbrænding foretaget, eller det vides, at ligbrænding var i strid med afdødes religiøse overbevisning. Den, der træffer bestemmelse om ligbrænding, skal afgive erklæring på tro og love om, at der intet er ham bekendt om, at de nævnte forhold foreligger.

Ligbrændingsforeningen har foreslået, at de pårørende skal kunne bestemme ligbrænding af en afdød, når den pågældende ikke inden sin død har tilkendegivet, at han ikke ønsker ligbrænding foretaget. Foreningen har til støtte for en sådan regel — udover henvisningen til de andre skandinaviske landes lovgivninger — anført, at der ofte forekommer tilfælde, hvor den afdødes slægt meget ønsker ligbrænding foretaget, og hvor man efter de foreliggende oplysninger må antage, at dette ønske ikke strider mod den afdødes eget ønske, men hvor ligbrænding dog ikke kan gennemføres efter den gældende lov, fordi afdøde ikke positivt har givet udtryk for noget ønske om at få sit lig brændt.

En del af biskopperne samt kirkeministeriet har udtalt alvorlige betænkeligheder ved den af ligbrændingsforeningen foreslåede regel, idet de har anført, at ligbrændingstanken endnu ikke er så udbredt, at tiden er moden til en sådan regel, og at bestemmelsen vil gøre det vanskeligt for en person at sikre sig imod, at hans lig bliver brændt, således at bestemmelsen kan føre til, at ligbrænding bliver foretaget i tilfælde, hvor afdøde havde været modstander af ligbrænding. Enkelte biskopper har fundet slægtskredsen for vid og har hævdet, at ægtefællen ikke altid er den nærmeste pårørende. Endelig har 2 biskopper foreslået, at de pårørende skal afgive erklæring på tro og love om, at afdøde ikke har udtalt sig imod ligbrænding.

Justitsministeriet er af den opfattelse, at de ovenfor givne oplysninger om ligbrændingstankens udbredelse siden 1931 viser, at der nu er opstået en sådan forståelse

for tanken i befolkningen, at princippet i den foreslåede regel ikke vil være i strid med, men tværtimod være stemmende med flertallet af befolkningens ønsker, og at bestemmelsen vil åbne mulighed for at få foretaget ligbrænding i en række tilfælde, hvor dette må anses for ønskeligt. Justitsministeriet har dog fundet det rettest, at der til den af ligbrændingsforeningen foreslåede regel føjes en bestemmelse om, at afdødes slægtninge ikke kan træffe bestemmelse om ligbrænding, hvis det vides, at ligbrænding var i strid med afdødes religiøse overbevisning. En sådan regel — der som ovenfor anført også findes i den norske lov — vil f. eks. udelukke, at en katolik i strid med sin religion bliver brændt efter bestemmelse af ikke-katolske slægtninge, selvom han ikke inden sin død udtrykkeligt har tilkendegivet, at hans lig ikke skal brændes. Når det som foreslået yderligere kræves, at den, der træffer bestemmelse om ligbrænding, skal afgive erklæring på tro og love om, at der intet er ham bekendt om, at afdøde har udtalt sig imod ligbrænding, eller at denne strider mod hans religiøse overbevisning, må justitsministeriet være af den opfattelse, at der er skabt tilstrækkelig sikkerhed imod, at ligbrænding bliver foretaget i tilfælde, hvor dette strider mod afdødes ønske, og man henviser iøvrigt til, at Norge og Sverige har gennemført lignende regler, uden at de vides at have medført ulemper.

Man henleder iøvrigt opmærksomheden på, at der i det af justitsministeriet i 1930 fremsatte forslag til lov om ligbrænding var optaget en til ligbrændingsforeningens forslag svarende bestemmelse, men at denne bestemmelse udgik efter forslag fra det nedsatte landstingsudvalg, jfr. rigsdagstidende 1930—31 tillæg A., spalte 2289—90, og tillæg B., spalte 21 ff.

Bestemmelsen i punkt 4 er affattet i overensstemmelse med § 2, punkt 4, i den nugældende lov.

I punkt 5 foreslås, at politimesteren (i København politidirektøren) kan træffe bestemmelse om, at lig af dødfundne ukendte personer skal brændes. Erfaringen har vist, at det ofte vil være hensigtsmæssigt at brænde lig af sådanne personer, f. eks. strandvaskere, idet det er det mindst bekostelige, ligesom man, hvis den pågældendes identitet senere skulle blive opklaret, let kan sende urnen med asken til de pårørende. Fra kirkeministeriets side er der ikke udtalt betænkeligheder ved bestemmelsen.

I punkt 6 foreslås, at en kirkegårdsbestyrelse skal kunne træffe bestemmelse om